

Väkivalta, huumeet, alkoholi & lapsiperhe

Julkaistu 30.7.2015

Voin kertoa omasta kokemuksestani, 3.5vuoden ajalta. Yksi lyönti tai kuristaminen ei todellakaan jää siihen yhteen kertaan. Jos kerta toisensa jälkeen antaa anteeksi, se antaa viestin toiselle, että hyväksyy tilanteen ja asiat joita sinulle tekee.

Itse aloitin seurustelun huhtikuussa 2011 ihanan ja mukavan miehen kanssa, jonka kanssa jo vuotta myöhemmin lapsenkin sain. Ensimmäisen kerran hän kävi kimppuuni 2011 vuoden lopussa - 2012 vuoden alussa. Meille tuli sanallista riitaa, otti minua kurkusta kiinni, tönäisi pyykkitelineen päälle joka meni ihan hajalle ja lyttyyn. Menetin tajuntani ja virkosin lattialta miehen istumassa päälläni ja piteli kurkkuani. Pääsin ylös, juoksin vessaan ja menin oksentamaan, sain paniikkikohtauksen tilanteessa. Tulin vessasta. Mies itki makuuhuoneessamme ja sanoi lähtevänsä pois, ettei ymmärtänyt mikä hänelle oikein tuli, miksi hän kävi päälleni niin rajusti ja kyseli itseltään miten pystyi tekemään minulle niin.

Tässä vaiheessa, kun väkivaltatilanne oli "vasta" ensimmäinen, ja miehen reagoitua tilanteeseen itkemällä minulle krokotiilinkyneleitä, ja minun ymmärtäessä häntä ja antamalla anteeksi, se oli alamäki, ja helvetti joka sen jälkeen alkoi, loppumaton väkivallankierre. Huume- ja alkoholiongelma oli astunut elämäni.

Meni kuukausia todella hyvinkin, ei se pelkkää pahaa ja huonoa kokoaikaa ollut. Oli hyviäkin hetkiä, olin itseasiassa onnellisempi kuin koskaan. Olin saanut miehen, johon olin jo teini-iässä ihastunut. Hän oli todella hyvä tekemään ruokaa, piti tytärtäni kuin omanaan ja meillä vaan synkkäsi niin hyvin. Samanlainen huumorintaju. Tunsin itseni hänen seurassaan tärkeäksi ja rakastetuksi.

Syksyllä 2012 muutimme ensimmäiseen yhteiseen asuntoon. Lapsi oli syntynyt saman vuoden talvella, ja saimme kesällä lapsemme kotiin sairaalasta. Pieni linnunpoikasemme syntyi keskosena. Mies oli hyvä isä lapselleen, syötti yöllä ja antoi minun nukkua. Touhusi lasten kanssa ja yritti panostaa lapsen hoitoon ja kasvattamiseen. Se tosin oli vaikeaa vieroitusoireissa, joten kahden lapsen hoitaminen ja kodinhoito siirtyi kokonaan minun niskaani.

Rahapulassa, joka oli kroonista, eli TÄYSIN kädestä suuhun -tyylillä elämistä, suostuin huumekauppaan kotoamme. Kotoamme, jossa asui pieniä lapsia. Se voi kuulostaa todella karulta, niinkuin onkin, minulla ei ole mitään puolustusta siihen asiaan. Rahaa vain oli saatava, että mies pystyy pitämään itsensä terveenä, jolloin koko perhe olisi taas edes hetken kasassa. Tätä kirjoittaessani, tunnen järkyttävää häpeää ja syyllisyyttä itseäni ja lapsiani kohtaan, mitä olen oikein ajatellut?

Meni kuukausia.. Syksyllä mies tuli aivan sekaisin kotiin. Kaikki oli välillämme ollut OK, eikä riitaa tai muutakaan sanaharkkaa ollut. Moikkasin normaaliin tapaan iloisesti, telkkaria katsellen. En saanut vastausta. Mies tulee viereeni ja kysyy ensimmäisenä "Haluatko sä kuolla?" Säikähdin, ja sanoin että rakas mitä sinä nyt? Hän toisti saman kysymyksen, ja kohta hänellä oli jo leipäveitsi kädessä, alisti minut keittiön nurkkaan, uhkaili veitsellä ja tökki sillä minua. Asiasta on tulossa oikeudenkäynti tämän vuoden talvella tai ensivuoden alussa. Mies rikkoi veitsellä ikkunamme, pahoinpiteli minut tajuttomaksi ym. Otin lapset ja lähdimme karkuun. Vielä pihalla hän yritti minua juoksemalla saada kiinni, mutta ehdittyäni keskelle erästä kenttää, aloin huutaa täysillä apua, jolloin hän säikähti ja lähti karkuun. Minulla ei ollut paikkaa mihin mennä, ja kello oli jo paljon. Etsin ensi- ja turvakotia, en löytänyt. Menin lasteni kanssa erään ystäväni luokse, ja onneksemme hän sattui alaovella yhtäaikaa vastaan, menimme sisään. Hän järkyttyneenä alkoi kysellä, ja kuvata naamaani, että mahdollisimman tuoreet kuvat saadaan poliisille.

Tämän jälkeen olimme miehen kanssa erossa, ja näimme seuraavan kerran 4kk päästä, kun hän tuli kylään. Vietimme mukavaa iltaa, kunnes jälleen juotuamme hän lukitsi minut kahdeksitoista tunniksi makuuhuoneeseen ja pahoinpiteli. Viimeisen naulan arkkuun hän hakkasi 9 kk sitten, kun hän sai puhuttua minut ympäri, ja tuli kotiini.

Eräänä päivänä sanoin hänelle haluavani erota, koska en jaksanut enään soutaa huopaa- meininkiä, ja muutenkin sairasta suhdetta, jota ei ollut voinut enään aikakausiin rakkaudeksi kutsuakaan. Päätin että jätän hänet. Pelkäsin kertomista kuin kuolemaa. Siinä hän ei kauaa mennytkään, kolme päivää kerrottua halusta eroa, tapahtui kaikista pahin (tai ainakin luulin niin) mies puukotti minua. Verta olen niin paljon luultavasti vain elokuvissa nähnyt. En edes muista kipua, kun puukko on lihaani mennyt, muistan vain, että verta suihkusi kaareissa ja tuijotin vain shokissa kättäni.

Aikaisemmin kerrottua, luultua puukotusta pahimmaksi, olin väärässä. Mies on kuristanut minua niin monta kertaa,

että olen saanut kouristuskohtauksia sen vuoksi, ja jonka takia minulla on aivovamma. Käteni sain kuntoutettua joten kuten toimintakyvylliseksi, mutta aivovammaa ei voi parantaa.

En ole katkera miehelle, muttei hän anteeksiantoa tule minulta koskaan samaan. Ja jos joku tulee sanomaan, että miksi suhteessa olin, mikset lähtenyt pois? Vastaan, että oletko koskaan ollut korviasi myöten rakastunut johon kuhun, josta et olisi ikinä uskonut hänen tekevän sinulle pahaa? Niin kiltti ja mukava ollut aina. Olet lisäksi antanut koukuttaa itsesi siihen ihmiseen. Ihmiseen, jonka kanssa luulit eläväsi loppuelämäsi. Tietoisestihan en ole itseäni häneen koukuttanut, mies oli vain niin hyvä puhumaan ja tiesi heikot kohtani ja oikeat narut joista vetää. Kaikki ei ole aina niin mustavalkoista ja elämä on toki valintoja täynnä, ja jokainen itse voi vaikuttaa omaan elämäänsä. Mutta uskon kuitenkin, että kaikilla asioilla on jokin tarkoitus tapahtua.

Nimimerkki:

palasista_ehjäksi

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/vakivalta-huumeet-alkoholi-lapsiperhe>